29/04/2024

Патријарх Порфирије: Када умремо са Христом са Њим ћемо и васкрснути као што се и дешава у светој тајни крштења

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија на светој Литургији служеној у цркви Свете Тројице у Рипњу на Цвети 2024. године

Данас смо имали велики благослов због тога што смо крстили неколико десетина деце. Имали смо благослов да обавимо свету тајну крштења која је почетак нашег новог живота, која је почетак живота у Цркви. Као што се телом рађамо од наших телесних родитеља, опет по промислу и љубави Божјој, тако се и за духовни живот рађамо у светој тајни крштења, погружавајући се трокрако три пута у воду, а онда вршимо и миропомазање. Погружавајући се у воду саображавамо се смрти и васкрсењу Христовом, а бивани миропомазани примамо благодат Духа Светог.

Важно је да се крстимо, али није довољно да смо само крштени. Крштење јесте рођење, а то значи почетак духовног живота који треба да се огледа у нашој свакодневици у којој се боримо и трудимо да будемо врлински људи,

честити, прави људи, једном речју, нормални људи, а са друге стране, учествујемо у светим богослужењима Цркве, а пре свега у светој Литургији. Ми се крштавамо, рађамо се да бисмо могли учествовати у свему ономе што је живот Цркве који има свој врхунац у светој Литургији, у светој тајни Причешћа. Да бисмо могли да се причешћујемо мирне савести подразумева се труд који у себе укључује и пост и молитву. Међутим, с обзиром да смо слаби и немоћни људи, да грешимо и падамо, то подразумева и покајање и исповест, једном речју, подразумева нашу непосредну органску везу са својим духовником, са свештеником који ће најбоље знати како да нас руководи и да нас води у тајни живота Цркве.

Крстили смо се да бисмо могли да ступамо у свету тајну брака, да бисмо могли да имамо сваки благослов Цркве. Крстили смо се да бисмо могли у светој Литургији и молитви Цркве да се сједињујемо са Христом, да будемо једно међу собом, да будемо једно међу собом у Христу, јер то јединство је истинско и право, а друго уједињавање може бити у најмању руку погрешно, а често и штетно за нас. Дивно је што смо то учинили на данашњи дан, на Цвети, када Господ, који је проповедао реч Божју, посведочио да је Син Божји и син човечији, да је заправо као човек и да је дошао у овај свет због нас да бисмо ми могли да победимо највећег свог непријатеља. Може бити да имамо разне непријатеље у животу, али најчешће смо непријатељи сами себи онда када не живимо у духу Цвети. На Цвети се радујемо, носимо гранчице победе и славе, а свети Оци кажу да то цвеће које носимо и гранчице којима машемо треба да буду врлине које улепшавају наш живот и које нас чине будемо слични Богу. Дакле, на Цвети нам се открива истина о томе да поред других непријатеља које можемо имати, где смо и сами себи непријатељи, највећи наш непријатељ јесте смрт, јесте ђаво, јесте грех. Господ је дошао да тог непријатеља за нас победи, а ми ћемо га победити онда када смо једно са Њим, а једно смо у Цркви и кроз Цркву са Њим. Зато је дошао Господ и свакоме ономе који је постао члан Цркве дао једнаке шансе и могућности по љубави својој. Дошао је због сваког човека да би сваки човек, јер сваки човек је икона Божја, у Христу и са Христом, уз помоћ Божију, са Богом и благодаћу Божјом победио смрт.

Ево, Господ на данашњи дан долази у Јерусалим и са радошћу Га сви дочекују, али ти исти који Га дочекују са радошћу, за само неколико дана биће спремни да Га распну и говориће: Распни га! Распни га! Са радошћу су Га дочекали, јер се већ потврдио да има силу и моћ која није од овога света. И више врста људи га је дочекало, а најпре фарисеји и књижевници. И данас међу нама постоје такви. То су они који су ишли за Христом не да би чули

Његову реч и да би је усвојили. Дакле, то су они који долазе у цркву не да би чули реч Цркве, реч Божју, и да би је примили као лек, да би усвојивши ту реч себе преображавали, него као фарисеји иду за Христом. Многи данас слично чине, да би слушајући налазили грешке у Његовој речи, да би могли да Га критикују. Какав је то промашај и каква је то ирониja над неким људима да добијајући пребогату, изобилну трпезу љубави они траже трунку нечега на тој пребогатој трпези што ће моћи да критикују и себе прикажу и покажу да су они неко и нешто.

А има и једна друга група која прати Христа. То је обичан свет који се лако одушевљава, али и лако разочарава. Да се не бисмо разочаравали не треба олако да се одушевљавамо, него треба да будемо реалистични и да слушајући реч Христову слушамо оно што је нама упућено, што нам помаже да будемо бољи. Дакле, и такви су пратили Христа, па су зато многи од оних који су викали: Осана! за само неколико дана говорили: Распни га! Међутим, има и оних који иду за Христом, као што су били апостоли који су све оставили, посветили се потпуно Христу и речи Христовој и заиста разумели добро да је у Њему сва лепота, пуноћа и спасење. Али и они у понеким тренуцима су се уплашили. Због страха су у неким тренуцима напустили Христа, због страха од тога да ће бити одбачени од других људи зато што прате Христа, што иду за Њим, што слушају реч Његову и што хоће да живе по Његовој речи, плашећи се, дакле, да ће бити осуђени и одбачени – као што то и данас бива! – да су заостали, да нису довољно модерни, да не треба претеривати, да не треба све буквално схватати и тако редом. Таквима који дубоко верују и који су све су оставили Бог је дао, као и апостолима на крају, да се – иако су се понекад устрашили, уплашили или постидели – уз покајање враћају Богу. Наравно, и онакви каква је била Марија Магдалина, у чијој кући је само јуче Господ био, која није обраћала пажњу ни на какве оптужбе споља, ни на какве критике споља, ни на то да ли ће се уморити, ни на то колико је кошта да служи Христу, него се читавим својим бићем предала Богу, гладајући само лице Његово, успостављајући заједницу и јединство са Њим. На тај начин расла је у љубави према свима и свакоме и ништа није могло да је одврати и евентуално спречи на том њеном путу.

Дакле, браћо и сестре, и ми пролазимо кроз сваку од ових фаза, кроз сваку од ових група људи који су пратили Христа и који су Га дочекали у Јерусалиму. За све њих заједно Господ је дошао и нама је важно да знамо да је дошао због нас, јер то ће пробудити веру и љубав нашу према Њему и наду у Њега, а не у наше способности и моћи. Даће нам Бог снаге да и ову Велику недељу која нам предстоји, која је недеља страдња Христовог, која је недеља распећа

Његовог, благодаћу Божјом да и ми заједно учествујемо у свему ономе кроз шта је Он прошао, да се на крају распнемо са Њим зато што Његово распеће носи у себи силу и снагу. Његов крст носи силу победе, тј. наговештава тајну Васкрсења, тајну победе над смрћу. Само онда када умремо са Христом са Њим ћемо и васкрснути, као што се дешава и у светој тајни крштења.

Радујем се, заједно са владиком Иларионом, што смо данас овде са вама. Даће Бог да што чешће долазимо, да се молимо Богу, да служимо свету Литургију, али и да се радујемо, да се веселимо, да играмо коло, да певамо песме. На свима нама остаје да се трудимо колико можемо и у молитви и у посту, у праштању једни другима, да помажемо једни другима, да разумемо једни друге, да не будемо арогантни, да не будемо људи који имају презир према другима, да нам срце буде широко баш као што је и Црква, баш као што је и Христос, баш као што је Царство небеско. Срећан празник! Живели на много година! Честитам вама који сте се крстили! Мало сте се и уморили, али то је леп умор, јер је радост већа!

spc.rs